

чръзъ устата на дѣвицата имъ рече: станете и вървете! Да се върви — и на душата не е тъй мъчно, и на сърдцето не е тъй срамно. Спиранieto, очакванието е смъртъ, а движението — животъ. Поздрава на дѣвойката ги ободри.

Първий потѣгли Хаджи Димитръ, замислений побратимъ; подиръ него тръгна побратимката, а слѣдъ тѣхъ тръгнаха момцитѣ — юнаци. Тѣ вървягъ съ голѣми раскрачи, навжсени и умислени, потънали въ дълбока мисълъ; приличатъ тѣ повече на погрѣбално шествие, нежели на отрѣдъ възстанници — доброволци.

Събрасе на пхтъ и Филипъ съ своята войска. Той си мърморяше подъ носа: — Нѣкога си азъ четохъ въ Свѣщенното Писание, че по повелението Божие захвана да говори ослицата; по същото повеление защо да не заговори момицата, и още такава красива, такава досѣтлива, такава разумна и горда, каквато е дѣвицата Мария? Щастливецъ е Хаджи Димитръ! Нито господаря. нито болѣритѣ никогa нѣма да повѣрватъ, че би могло да бѣде нѣщо подобно на побратимството. Въ Парижъ и Берлинъ, въ Виена и Лондонъ тѣ се побратимяватъ иначе. Охъ! нѣма тѣ да повѣрватъ на нашето побратимство, чисто, свѣтло, безгрѣшно, проникнато съ праотечески духъ. Може би това е глупаво и смѣшно, но такъвъ е наший обичай. Може би по-добрѣ щѣше да бѣде да се побратими човѣкъ съ букурешкыйтъ Галелъ или съ молдавскыйтъ Георги, тамъ любовта дрѣнчи съ пари, може да си натѣпчи човѣкъ кисии съ сребро и злато! — Не, ний сме Славяни. — Дзурли! на тѣхъ имъ трѣбватъ Нѣмцитѣ, Нѣмцитѣ съ тѣхъ се побратимяватъ; а ний Славянитѣ трѣба да държимъ старитѣ обичаи, да живѣемъ по нашенски.

Филипъ е човѣкъ натилъ, ялъ е той хлѣбъ не изъ една лещъ, пилъ е унгарско вино въ маджарскыйтъ Будинъ, въ гостилницата Три Краля, въ Виена е пушилъ тютюнъ съ етикета на Тритѣ Краля, и е дърпалъ баварско пиво въ гостилницата Златно Ягне. Даже въ Цариградъ той, наедно съ Поляцитѣ, е сѣдялъ на една маса у Тотфалуса, политикаствувалъ и ѣлъ свински кебапъ. Яшъ, Букурещъ, и Гюргево той знаеше като свойтъ